

Predmet veci

Nesplnenie povinnosti členským štátom – Neprijatie v stanovenej lehote všetkých právnych predpisov potrebných na dosiahnutie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2004/18/ES z 31. marca 2004 o koordinácii postupov zadávania verejných zákaziek na práce, verejných zákaziek na dodávku tovaru a verejných zákaziek na služby (Ú. v. EÚ L 134, s. 114; Mim. vyd. 05/007, s. 132)

Výrok rozsudku

1. Luxemburské veľkovojsvodstvo si tým, že v stanovenej lehote neprijalo všetky zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2004/18/ES z 31. marca 2004 o koordinácii postupov zadávania verejných zákaziek na práce, verejných zákaziek na dodávku tovaru a verejných zákaziek na služby, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z tejto smernice.
2. Luxemburské veľkovojsvodstvo je povinné nahradiť trovy konania.

(¹) Ú. v. EÚ C 211, 8.9.2007.

Uznesenie Súdneho dvora z 23. apríla 2008 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal High Court of Justice (Chancery Division) – Spojené kráľovstvo) – The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation/Commissioners of Inland Revenue

(Vec C-201/05) (¹)

(Článok 104 ods. 3 prvý pododsek rokovacieho poriadku — Sloboda usadiť sa — Voľný pohyb kapitálu — Priame dane — Daň z príjmov právnických osôb — Dividendy z akcií vyplatené spoločnosti rezidentovi spoločnosťou nerezidentom — Režim ovládaných zahraničných spoločností (OZS) — Situácia, ktorá sa týka tretej krajiny — Kvalifikácia žalôb, ktoré možno podať proti daňovej správe — Zodpovednosť členského štátu za porušenie práva Spoločenstva)

(2008/C 209/18)

Jazyk konania: angličtina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

High Court of Justice (Chancery Division)

Účastníci konania

Žalobca: The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation

Žalovaní: Commissioners of Inland Revenue

Predmet veci

Návrh na začatie prejudiciálneho konania – High Court of Justice (Chancery Division) – Výklad článkov 43 ES, 49 ES a 56 ES – Vnútroštátna daňová právna úprava – Daň z príjmov právnických osôb – Oslobodenie od daní – Dividendy zaplatené inými spoločnosťami spoločnosti usadenej na vnútroštátnom území – Odlišná situácia podľa štátu, v ktorom sú iné spoločnosti usadené

Výrok uznesenia

1. Článok 43 ES sa musí vykladať v tom zmysle, že nebráni právnej úprave členského štátu, ktorá oslobodzuje od dane z príjmov právnických osôb dividendy, ktoré vypláca spoločnosti rezidentovi iná spoločnosť rezident, zatiaľ čo zdaňuje touto daňou dividendy, ktoré spoločnosti rezidentovi vypláca spoločnosť nerezident a na ktorej základnom imaní má účasť spoločnosť rezident, ktorá jej umožňuje vykonávať bezpochyby vplyv na rozhodnutia tejto spoločnosti a určiť jej činnosti, pričom však priznáva daňový úver z dôvodu dane, ktorú skutočne zaplatila distribujúca spoločnosť v členskom štáte, kde má sídlo, pokiaľ sadzba dane z dividend, ktoré majú zdroj v zahraničí nie je vyššia ako sadzba dane uplatňovaná na dividendy, ktoré majú vnútroštátny zdroj, a pokiaľ sa daňový úver aspoň rovná sume, ktorá bola zaplatená v členskom štáte distribujúcej spoločnosti až do výšky sumy zdanenia uplatňovanej v členskom štáte spoločnosti, ktorej je vyplatená dividenda.

Článok 56 ES sa musí vykladať v tom zmysle, že nebráni právnej úprave členského štátu, ktorá oslobodzuje od dane z príjmov právnických osôb dividendy, ktoré spoločnosti rezidentovi vypláca iná spoločnosť rezident, zatiaľ čo zdaňuje touto daňou dividendy, ktoré spoločnosti rezidentovi vypláca spoločnosť nerezident a v ktorej má účasť spoločnosť rezident aspoň vo výške 10 % hlasovacích práv, pričom však priznáva daňový úver z dôvodu dane, ktorú skutočne zaplatila distribujúca spoločnosť v členskom štáte, kde má sídlo, pokiaľ sadzba dane z dividend, ktoré majú zdroj v zahraničí nie je vyššia ako sadzba dane uplatňovaná na dividendy, ktoré majú vnútroštátny zdroj, a pokiaľ sa daňový úver aspoň rovná sume, ktorá bola zaplatená v členskom štáte distribujúcej spoločnosti až do výšky sumy zdanenia uplatňovanej v členskom štáte spoločnosti, ktorej je vyplatená dividenda.

Článok 56 ES sa musí okrem toho vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá oslobodzuje od dane z príjmov právnických osôb dividendy, ktoré spoločnosti rezidentovi vypláca iná spoločnosť rezident, zatiaľ čo zdaňuje touto daňou dividendy, ktoré spoločnosti rezidentovi vypláca spoločnosť nerezident a v ktorej má účasť spoločnosť rezident aspoň vo výške 10 % hlasovacích práv, pričom však nepriznáva spoločnosti rezidentovi daňový úver z dôvodu dane, ktorú skutočne zaplatila distribujúca spoločnosť v členskom štáte, kde má sídlo.

2. Článok 56 ES sa musí okrem toho vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá umožňuje oslobodiť od dane z príjmov právnických osôb niektoré dividendy, ktoré vyplátili spoločnosti rezidenti poisťovní rezidentovi, ale vylučuje takéto oslobodenie v prípade obdobných dividend vyplatených spoločnosťami nerezidentmi, pokiaľ to má za následok nevýhodnejšie zaobchádzanie s posledne uvedenými dividendami.
3. Články 43 ES a 48 ES sa musia vykladať v tom zmysle, že bránia zahrnutiu do základu dane spoločnosti rezidenta usadenej v členskom štáte ziskov, ktoré dosiahla zahraničná spoločnosť ovládaná v inom členskom štáte, keď sú tu tieto zisky zdanené nižšou sadzbou dane, ako je sadzba dane uplatniteľná v prvom štáte, ibaže by sa takéto zahrnutie týkalo čisto umelých postupov, ktoré sú určené na vyhnutie sa plateniu zvyčajne splatnej vnútroštátnej dani.

Uplatnenie takéhoto daňového opatrenia musí byť preto vylúčené, keď sa ukazuje na základe objektívnych a tretími osobami overiteľných skutočností, že napriek tomu, že jestvujú odôvodnenia daňového charakteru, uvedená ovládaná zahraničná spoločnosť je skutočne usadená v hostiteľskom členskom štáte a vykonáva tu skutočné hospodárske činnosti.

4. Články 56 ES až 58 ES sa musia vykladať v tom zmysle, že nebránia právnej úprave členského štátu, ktorá priznáva daňovú výhodu z dôvodu dane z príjmov právnických osôb v prípade niektorých dividend vyplatených spoločnostiam rezidentom spoločnosťami rezidentmi, ale vylučuje takúto výhodu v prípade dividend vyplatených spoločnosťami usadenými v tretích krajinách, najmä, keď priznanie uvedenej výhody sa viaže na splnenie podmienok, ktorých splnenie môžu overiť príslušné vnútroštátne orgány tohto členského štátu len tak, že získajú informácie od tretej krajiny kde je distribujúca spoločnosť usadená.
5. V prípade neexistencie právnej úpravy Spoločenstva je úlohou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu, aby určil príslušné súdy a upravil procesné podmienky žalôb určených na zabezpečenie ochrany práv, ktoré jednotlivcom vyplývajú z práva Spoločenstva, vrátane kvalifikácie žalôb podaných poškodenými osobami na vnútroštátne súdy. Musí byť však zaručené, že jednotlivci budú mať účinný prostriedok nápravy, ktorý im umožní získať vrátenie neprávom vybranej dane a súm, ktoré boli tomuto členskému štátu zaplatené alebo ním vybrané v priamej súvislosti s touto daňou. Pokiaľ ide o iné škody vzniknuté z dôvodu porušenia práva Spoločenstva, ktoré možno pripísať členskému štátu, je tento členský štát povinný nahradiť škody spôsobené jednotlivcom za podmienok uvedených v bode 51 rozsudku z 5. marca 1996, *Braserie du Pêcheur a Factortame* (C-46/93 a C-48/93), čo však nevyklučuje, že zodpovednosť štátu možno na základe vnútroštátneho práva vyvodit' aj za menej prísnych podmienok.

Keď sa potvrdí, že právne predpisy členského štátu vytvárajú prekážku slobode usadiť sa zakázanú článkom 43 ES alebo prekážku voľnému pohybu kapitálu zakázanú článkom 56 ES, vnútroštátny súd môže pri určení výšky škody, za ktorú možno

poskytnúť náhradu, zohľadniť skutočnosť, či poškodené osoby vynaložili náležitú starostlivosť s cieľom vyhnúť sa škode alebo túto škodu zmierniť a či najmä využili v rozumnom čase všetky právne prostriedky, ktoré mali k dispozícii. S cieľom vyhnúť sa tomu, aby výkon práv, ktoré články 43 ES a 56 ES priznávajú jednotlivcom, bol znemožnený alebo nadmerne sťažený, vnútroštátny súd môže určiť, či uplatňovanie tejto právnej úpravy, prípadne v spojení s relevantnými ustanoveniami dohôd o zamedzení dvojitého zdanenia by viedlo za každých okolností k neúspešnosti uplatnenia nárokov žalobkyní vo veci samej na daňovej správe dotknutého členského štátu.

(¹) Ú. v. EÚ C 182, 23.7.2005.

Uznesenie Súdneho dvora (druhá komora) z 12. júna 2008 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio – Taliansko) – Confcooperative Friuli Venezia Giulia (C-23/07), Luigi Soini (C-23/07 a C-24/07), Azienda Agricola Vivai Pinato Mario e figlio (C-23/07), Cantina Produttori Cormons Soc. cons. arl (C-24/07)/Ministero delle Politiche Agricole, alimentari e forestali, Regione Friuli Venezia Giulia

(Spojené veci C-23/07 a C-24/07) (¹)

(Poľnohospodárstvo — Nariadenia (ES) č. 1493/1999, 753/2002 a 1429/2004 — Spoločná organizácia trhu s vínom — Označovanie vín — Používanie názvov odrôd vína alebo ich synonym — Zemepisné označenie 'Tokaj' pre vína pochádzajúce z Maďarska — Možnosť používať označenie 'Tocai friulano' alebo 'Tocai italico' ako dodatku k zemepisnému označeniu niektorých vín pochádzajúcich z Talianska — Vylúčenie po prechodnom období trinástich rokov, ktoré uplynulo 31. marca 2007 — Platnosť — Právny základ — Článok 34 ES — Základ diskriminácie — Zásady medzinárodného práva týkajúce sa zmlúv — Pristúpenie Maďarska k Európskej únii — Články 22 až 24 dohody ADPIC)

(2008/C 209/19)

Jazyk konania: taliančina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio